

10 MARTI
MARTIE
ora 19:00 2026

VALENTIN
ȘERBAN

vioară

MIHAI
DIACONESCU
pian

Fritz Kreisler:

Preludiu și Allegro (în stilul lui Pugnani)

(aprox. 5')

Johannes Brahms:

Sonata nr. 1 în Sol major pentru vioară și pian, op. 78^[17]_[SEP]
(„Sonata Regenlied”)

(aprox. 30')

- *Vivace ma non troppo*
- *Adagio*
- *Allegro molto moderato*

Antonín Dvořák:^[17]_[SEP]

Romanța în Fa minor pentru vioară și pian, op. 11

(aprox. 12')

Serghei Prokofiev:

Sonata nr. 2 în Re major pentru vioară și pian, op. 94bis

(aprox. 25')

- *Moderato*
- *Scherzo*
- *Andante*
- *Allegro con brio*

FILARMONICA "OLTENIA"
CRAIOVA

STAGIUNEA
DE MUZICĂ
DE CAMERĂ

10 MARTI
MARTIE
ora 19:00

VALENTIN
ȘERBAN

MIHAI
DIACONESCU

FRITZ KREISLER: Preludiu și Allegro (în stilul lui Pugnani)
JOHANNES BRAHMS: Sonata nr. 1 în Sol major pentru vioară și pian, op. 78 („Sonata Regenlied”)
ANTONÍN DVORÁK: Romanța în Fa minor pentru vioară și pian, op. 11
SERGHEI PROKOFIEV: Sonata nr. 2 în Re major pentru vioară și pian, op. 94bis

SCAN ME

Filarmonica "Oltenia" Craiova

2026

Calea Unirii, nr. 16
Craiova, Dolj, România
Tel: 0251 414.698
secretariat@filarmonica-oltenia.ro

Filarmonica "Oltenia"
este o instituție publică de concerte subvenționată
de Primăria Craiova
și Consiliul Local Municipal

Prețuri bilete: 40 lei;
15 lei (elevi, studenți, pensionari)
Biletele se găsesc la agenția Filarmonica Oltenia
și pe entertica.ro
Relații la telefon: 0251.414.698

Parteneri media

SPONSOR

EXFLOR
INSTRUMENTE

REDUCE.RO

www.filarmonicaoltenia.ro

@filarmonicaolteniacraiova1947

filarmonicaolteniacraiova

olteniaphilharmonic

GRAFICĂ: DANIEL ENE

VALENTIN ȘERBAN

Valentin Șerban este un violonist de renume, laureat al Marelui Premiu al secțiunii de vioară la Concursul Internațional „George Enescu” (ediția 2020/21), unde interpretarea sa remarcabilă a Concertului în re minor pentru vioară și orchestră op. 47 de Sibelius, la Ateneul Român, a ridicat sala în picioare. Acest succes nu doar că i-a consolidat poziția pe scena muzicală internațională, dar i-a deschis și noi oportunități în cariera sa de solist.

Valentin a început studiul viorii la vârsta de șapte ani, în orașul său natal, Brașov, România. Și-a finalizat studiile universitare la Universitatea Transilvania din Brașov, unde a obținut diploma de licență, iar mai apoi a urmat un master la Universitatea de Muzică și Artele Spectacolului din Graz, Austria, sub îndrumarea faimoasei violoniste Silvia Marcovici. De-a lungul formării sale muzicale, a participat la numeroase masterclassuri cu maeștri violoniști de talie internațională, printre care Valeriu Rogacev, Daniel Podlovski, Ștefan Gheorghiu, Adam Han-Gorski, Leonidas Kavakos, David Grimal și Mihaela Martin.

Pe lângă activitatea sa în România, Valentin este din 2018 membru al Orchestrei Les Dissonances din Paris, alături de care a concertat în multe săli de concert prestigioase din Europa. În cariera sa internațională, Valentin Șerban a cântat în țări precum România, Franța, Germania, Austria și Italia, colaborând cu artiști de renume, printre care Alina Pogotkina, Alissa Margulis, Alexander Buzlov și Viviane Hagner.

A avut onoarea de a cânta pe scene faimoase de concerte cum ar fi Grande Salle

Pierre Boulez – Philharmonie de Paris, Konzerthaus Berlin, Queen Elisabeth Hall în Antwerp, Ateneul Român, Opéra de Dijon, Le Volcan în Le Havre etc, alături de muzicieni precum Răzvan Popovici, Aimé Pagin, Vladimir Mendelssohn, Philippe Graffin, Marius Ungureanu ș.a.

De-a lungul anilor, Valentin a fost recompensat cu numeroase premii la concursuri internaționale de prestigiu, precum Concursul Internațional Andrea Postacchini (Italia), Concursul Național Mihai Jora (România), Concursul Internațional Ștefan Ruha (România) și Concursul Internațional În Memoria lui Enescu (România).

În prezent Valentin Șerban este concertmaestru al prestigioasei Filarmonici „George Enescu” din București. De asemenea, susține activ masterclass-uri pentru tinerii muzicieni în întreaga țară, împărtășind din vasta sa experiență pedagogică și artistică.

Valentin Șerban rămâne un nume de referință în peisajul muzical românesc și internațional, continuând să inspire tinerii muzicieni și să captiveze audiențe prin măiestria și sensibilitatea sa interpretativă.

MIHAI DIACONESCU

Mihai Diaconescu (n. 1991, Craiova) a început să studieze pianul la frageda vârstă de 4 ani. A absolvit cursurile Școlii și Liceului de Artă „Marin Sorescu”, unde a avut-o ca mentor pe distinsa profesoară Mariana Ilie. A câștigat primul concurs de pian la vârsta de 7 ani, iar prima performanță notabilă în competițiile de interpretare a fost câștigarea Premiului I la Olimpiada Națională, la vârsta de 13 ani.

Din anul 2010 până în 2013 urmează cursurile Academiei Naționale de Muzică „Gh. Dima” din Cluj-Napoca, sub îndrumarea prof. univ. dr. Csiky Boldizsar. În anul 2013-2014 beneficiază de bursa Erasmus și va studia la Academia „Sibelius” din Helsinki. Între 2014-2018 urmează cursurile de masterat al Academiei „Sibelius” la clasa profesorului Erik T. Tawaststjerna. În tot acest timp păstrează o legătură artistică foarte importantă cu Walter Krafft, sub îndrumarea căruia a avut privilegiul să fie de la o vârstă fragedă și fără de care „o carieră pianistică nu ar fi fost posibilă”.

Pe scena internațională a debutat la vârsta de 12 ani, când, în cadrul unui curs de măiestrie a avut ocazia să cânte pe scena Kleinerkonzertsaal am Gasteig (Filarmonica din München). Va reveni aici peste doi ani (2006), cu un recital solo.

În decursul carierei, tânărul pianist a participat la numeroase cursuri de perfecționare cu personalități marcante ale lumii muzicale: Walter Krafft, Mihai Ungureanu, Csiky Boldizsár, Robert Levin, Martin Hughes, Denis Pascal, Paavali Jumppanen, Mirabela Dina, Julia Mustonen, Richard Gode, Antti Siirala, Galina Eguizarova, Marta Gulyas, Pascal Gallois, Imai Nobuko, Felix Renggli, Mihaela Martin, Bjorn Lehmann, Axel Bauni, Krysztov Jablonski, Jean-Jaques Kantorov, Martti Rautio, Teemu Kupiaine, Hui-Ying

Tawaststjerna, Julia Mustonen, Thomas Hecht.

Mihai Diaconescu a obținut numeroase premii în cadrul concursurilor naționale și internaționale: Premiul al II-lea în cadrul Concursului „Giovanni Pianisti” (Citta del Vasto, Italia); laureat în repetate rânduri al olimpiadelor naționale de interpretare (România); Premiul I la Concursul „Rovered'Oro” (San Bartolomeo, Italia); Premiul I la Concursul „Liszt” (Cluj, România). Este, de asemenea, semifinalist la concursurile internaționale „Nordic Piano Competition” (Suedia) și „Ciorlionis Competition” (Lituania).

Din 2006, Mihai Diaconescu începe o activitate concertistică extrem de puternică, iar la vârsta de 16 ani debutează ca solist, alături de orchestra Filarmonicii „Oltenia” Craiova, interpretând Concertul nr.1 în Do major de Ludwig van Beethoven.

Este invitat să cânte frecvent în Germania, Italia, Austria. Cu ocazia

comemorării compozitorului Carl Filtsch, susține în 2007 un recital la Veneția, urmat chiar de un recital de deschidere a Festivalului și Concursului „Carl Filtsch”. De altfel, activitatea concertistică acoperă deopotrivă scena românească și pe cea internațională: România (București, Cluj-Napoca, Timișoara, Oradea, Iași, Sibiu, Brașov, Sinaia, Craiova, Râmnicu Vâlcea, Târgu-Mureș, etc.), Germania (München, Dresda), Italia (Portofino, Veneția, Aosta, Como, Stressa, Montferrato, Mantova, Trieste), Spania (Barcelona, Santander), Franța (Paris), Austria (Viena), Armenia (Yerevan), Polonia (Gdansk), Finlanda (Helsinki, Tampere, Turku), Rusia (Moscova), Ungaria (Budapesta), Bulgaria (Sofia), Polonia (Gdansk).

Dintre sălile importante unde tânărul muzician a concertat, menționăm: Gasteig (München, Germania), unde a susținut o serie de recitaluri și concerte de muzică de cameră; Sala Argenta – Palacio de Festivales (Santander, Spania); Teatro Bibiena, (Mantova, Italia).

De asemenea, Mihai Diaconescu a susținut concerte în cadrul mai multor festivaluri: Festivalului „Carl Filtsch” (Sibiu, România); Festivalul „Liszt” (Cluj, România); „Festivalul Verdi” (Aosta, Italia); Festivalul „Encuentro Santander 2018” (Santander, Spania), Festivalul de la Fontainebleau (Franța), Festivalul „Classix” Iași, s.a.

Pe 25 octombrie 2018, Mihai Diaconescu a fost unul dintre soliștii tradiționalului concert regal, concert care are loc în fiecare an în Sala Ateneului Român, alături de Camerata Regală.

Mihai Diaconescu a avut ocazia să colaboreze cu artiști renumiți precum Serghei Lomovsky (vioara a doua din cvartetul Borodin), Ludmila Krushkova, Pascal Gallois, Alexandru Tomescu, Cristina Anghelescu. Ca solist, Mihai Diaconescu a susținut concerte cu orchestre din România,

Bulgaria, Finlanda și Poloni sub bagheta unor maeștri precum Cristian Mandeal, Horia Andreescu, Petre Sbârcea, I. Ilarion Galați, Gheorghe Costin, Tiberiu Soare, Ovidiu Bălan, Alexandru Iosub, Mihail Agafița, Jaan Ots, Gianluigi Zampieri, Friedrich Pfeiffer, Cristian Spătaru, etc

Începând din 2018 este stabilit la Cluj-Napoca, iar în aprilie 2023 a obținut titlul de doctor în muzică. În prezent, își desfășoară activitatea ca asistent universitar la Academia Națională de Muzică „Gheorghe Dima” și în plus susține cursuri de măiestrie dedicate tinerilor pianişti.

Perioada 2022-2023 a fost bogată în recitaluri și concerte, în care Mihai a fost prezent în postură solistică alături de orchestrele filarmonicilor din Oradea, Râmnicu-Vâlcea, Ploiești, Craiova, Opera Națională Română din Cluj-Napoca, Podkarpacka Rzeszow Philharmonie, Polonia, Teatro Carignano Torino, Italia.

În 2023 și 2024 Mihai a fost implicat într-un proiect cameral deosebit, Turneul Național Vibrations. Împreună cu violonistul Valentin Șerban, au susținut concerte camerale la filarmonicile din Timișoara, Oradea, Cluj-Napoca, Brașov, Târgu-Mureș, Craiova și a avut onoarea de a performa în prestigioasa sală a Ateneului Român.

FRITZ KREISLER (1875 - 1962)

Legendarul violonist Fritz Kreisler provine din familia unui medic vienez. Tatăl său a fost un pasionat muzician amator. Se spune că scrutătorul său fiu a învățat mai întâi notele și abia apoi abecedarul; la patru ani a început să cânte pe o vioară mică adevărată. Pe vremea aceea, Conservatorul din Viena nu primea elevi sub 10 ani; cu micul Kreisler s-a făcut o excepție. La 10 ani, când alți învățăcei au fost primiți în cadrul Conservatorului pentru întâia dată, acest înzestrat băiat avea deja la activ trei ani de școală (ca elev al lui Joseph Hellmesberger - junior, care a fost și profesorul lui George Enescu) și obține primele succese la concursuri de vioară. A fost elevul lui Anton Bruckner (armonie), personalitatea acestuia lăsându-i amintiri durabile. Părăsește pentru prima oară Viena devenind student al Conservatorului din Paris (clasa Massart), pe care l-a absolvit în numai doi ani, cu premiul întâi.

Preludiu și Allegro (în stilul lui Pugnani) este o piesă pentru vioară și pian

scrisă de Fritz Kreisler. Piesa a fost publicată pentru prima dată în 1905, printre alte piese pe care compozitorul, modest, le-a atribuit unor compozitori mai puțin cunoscuți ai secolului 18. Astăzi este una dintre cele mai populare lucrări din repertoriul viorii și un element inclus în pedagogia acestui instrument.

JOHANNES BRAHMS (1833 - 1897)

O mărturie vie a fanteziei creatoare inepuizabile a lui Brahms sunt Sonatele pentru pian și vioară, fiecare dintre ele constituind o creație unică în felului ei.

Sonata nr. 1 în Sol major, op. 78 atrage prin poezie, printr-o mișcare largă, curgătoare și lină; în ea se regăsesc și descrieri peisagistice - soarele primăvărat răzbate parcă printre nori mohorâți de ploaie.

Scrisă la vârsta de douăzeci și șase de ani, tocmai după ce Brahms părăsise orașul natal, lucrarea ilustrează atât latura unei dispoziții intelectuale afirmate din perioada formației hamburgheze (legătura

cu poezia, cu poezii nordici), cât și înrădăcinarea unui sentiment de permanent dor după meleagurile natale, acele ținuturi întunecate de ceață și ploii. Într-o ilustră interpretare, cea a lui J. Brahms și Joseph Hellmesberger, prima sonată a trilogiei pentru vioară și pian va răsună pentru întâia oară la Viena, în seara zilei de 2 noiembrie 1879.

Ca formă, Sonata nr. 1 prezintă o structură tripartită, bazată pe succesiunea unor construcții tradiționale (formele de sonată, de lied, de rondo). Dar, în fiecare dintre cele trei tipuri arhitecturale intervin modificări determinate de specificul conținutului melodic.

Astfel, în prima parte (Vivace ma non troppo), se disting și trăsături caracteristice formei de lied, datorită predominanței temei principale (concepută complex) și absenței conflictului dintre aceasta și următoarele idei muzicale tratate cu totul secundar. Reluarea materialului expozitiv în secțiunea reprizei, deși respectă principiul sintezei unitonale tradiționale, nu are rolul de a rezolva un conflict afirmat anterior (ce nu fusese expus în expozițiune, ci doar în unele momente de dramatizare a ideilor din desfășurarea dezvoltării), ci de ecou al simțămintelor nostalgice, intens

lirice, din prima secțiune a formei. Se resimt în acest ecou muzical unele intensificări ale melancoliei, sentiment ce culminează în nuanțele stinse de la începutul secțiunii coda.

Aceeași suplețe în organizarea construcției muzicale se remarcă și în concepția sintetizatoare a părții a doua (Adagio), în care forma de lied împrumută în concluzia ei (secțiunea a treia) elemente specifice formei de sonată. Părăsind simetria caracteristică formei A-B-A, Brahms readuce în ultima secțiune ambele idei enunțate anterior (A și B), contopindu-le în coda într-o genială sinteză a expresivității lor.

În final (Allegro molto moderato), forma de rondo urmează modelul A-B-A-C-A-Coda, prezentând o specifică rezolvare a unității ciclice. Prima coeziune este realizată între debutul primei părți a sonatei și secțiunea "refren" a părții a treia, compusă din două idei muzicale: prima (tema refren) citează integral tema liedului brahmsian, Regenlied, transpusă în Sol minor (omonima minoră a tonalității sonatei), având același impuls melodic-ritmic ca și tema principală a primei părți și apărând ca o împlinire a intențiilor muzicale, afirmate la începutul lucrării.

ANTONÍN DVOŘÁK (1841 - 1904)

Ca și „Nocturna” pentru orchestră de coarde, op. 40, Romanța în Fa minor pentru vioară și pian (cu versiunea alternativă, pentru orchestră), op. 11 reprezintă un fragment salvat dintr-o compoziție abandonată de A. Dvořák, și anume - Cvartetul de coarde, op. 9. Destinul lucrării, deloc generos, a făcut ca după o singură prezentare în public să nu fie considerată suficient de meritorie pentru a vedea lumina tiparului.

Deși mare parte din conținutul melodic al lucrării (în speță, tema principală,

cantabilă, de o rară expresivitate timbrală) provine din structura originală a cvartetului amintit, Romanța în Fa minor se individualizează prin pregnante elemente de originalitate - lirismul profund din partea a doua, de inspirație cehă autentică, precum și

secțiunile de virtuoziitate explozivă destinate viorii soliste. După cum ar fi sugerat editorul Simrock, în anul 1877 Dvořák ar fi realizat un aranjament al părții lente din Cvartetul, op. 9, în varianta cunoscută actualmente - pentru vioară și orchestră.

SERGHEI PROKOFIEV (1891 - 1953)

“Nutream de mult dorința de a scrie muzică pentru flaut, un instrument pe care l-am simțit neglijat. Am vrut să scriu o sonată în stil clasic, fluidă și delicată.” (S. Prokofiev)

Într-un fel, anumiți muzicologi evită să stabilească conexiuni între creația unui compozitor și parcursul biografic al acestuia, supus determinismului socio-istoric. Cu toate acestea, în cazul creației lui Prokofiev din anii '40 nu se poate face abstracție de influența factorului social, dat fiind faptul că în lucrările sale se reflectă pe deplin tulburătoarea neliniște și groaza exercitată asupra sa de cumplitele experiențe trăite în anii marelui război (în acest sens, Sonatele pentru pian nr. 6 - 8 au fost supranumite “sonatele din vremea războiului”). Cu toate acestea, în pofida terorii acelor ani de restriște, Prokofiev a scris atunci una dintre cele mai emoționante lucrări: Sonata în Re major, op. 94.

Scrisă între anii 1942 - 1943, Sonata în Re major, op. 94 a fost interpretată în primă audiere la Moscova, în ziua de 7 decembrie 1943, de N. Kharkovski - la flaut și Sviatoslav Richter - la pian. Lucrarea a fost intens aplaudată, reținând în mod special atenția lui David Oistrakh (care i-a propus compozitorului să o rescrie într-o versiune pentru vioară). Finalizată în această formă după un an, cu nr. de op. 94bis, partitura pentru vioară a sonatei prezintă unele modificări realizate chiar pe baza sugestiilor lui Oistrakh, în timp ce partitura pentru pian rămâne neschimbată.

Revoltat de faptul că flautul era din ce în ce mai neglijat de contemporanii săi,

compozitorul a conceput linia melodică a sonatei “în tonuri clasice, transparente și luminoase”. Asemenea sonorități, după cum afirma compozitorul Nicolas Miaskovski, erau mai degrabă “inadecvate momentului, dar cu siguranță, plăcute.”

Lucrarea debutează cu o melodie dominată de o expresie lirică, nostalgică; încântătorul motiv secundar împletește tandrețea cu o oarecare tentă de “exhibiționism” ritmic, conferind parcursului sonor o evidentă amprentă de agitație perpetuă. În partea a treia a lucrării (Andante) este prezentată o melodie caracterizată de un profund sentiment meditativ, într-un registru oarecum detașat, senin. Considerată de D. Șostakoviici “o compoziție magnifică, perfectă”, sonata se încheie într-o atmosferă strălucitoare, optimistă, într-un victorios spirit sărbătoresc.

SPONSORI

PARTENERI MEDIA

Caiet-program realizat de Radu Jianu

GRAFICĂ: DANIEL ENE